

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **M. M.**
státní příslušnost Ukrajina
trvale bytem U.
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O.BOX 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2018 č.j. CPR-23250-5/ČJ-2017-930310-V234

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 5. 7. 2017 č.j. KRPA-137811-29/ČJ-2017-000022 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců; počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

cizinců na území České republiky (dále též zákon o pobytu cizinců“), od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky; současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

2. Žalobce v žalobě namítal, že správním orgánem prvního stupně nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno v § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu; správní orgán dle žalobce opomněl zjišťovat skutečnosti ve prospěch žalobce a nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýkala. Žalobce dále tvrdil, že žalovaný zcela nedostatečně posoudil a vypořádal odvolací námitky uplatněné žalobcem, čímž porušil své povinnosti odvolacího orgánu, a navíc převzal v podstatě pochybení správního orgánu prvního stupně do svého rozhodnutí. Podle žalobce bylo na místě zohlednit okolnosti, za jakých se žalobce dostal do současné situace, kdy neměl žádnou možnost zabránit tomu, aby se dostal do ilegality a došlo rovněž k nemalému pochybení pracovníků při hraniční kontrole. Správní orgány by měly dle žalobce zohlednit, že žalobce byl vpuštěn do země, ačkoliv neměl již žádné pobytové oprávnění, což správní orgány na hranicích musely vědět. Žalobce si nebyl vědom toho, že jeho pobytové oprávnění bylo pravomocně ukončeno; zjevně si toho nebyli vědomi ani pracovníci pohraniční stráže, kteří cizince bez pobytového oprávnění vpustili bez problému na území členských států. Žalobce upozorňoval, že s ohledem na absenci pobytového oprávnění neměl být na území České republiky, resp. celé Evropské unie vůbec vpuštěn; poté, co mu bylo bez pobytového oprávnění umožněno vstoupit na území Evropské unie, dostal se fakticky do neřešitelné situace, kdy nemohl legálně toto území ani opustit, a nakonec se dostal do současné situace; pokud již tedy orgány státu žalobce vpustily na území bez platného oprávnění k pobytu, měly by mu rovněž umožnit legálně a bez dalších negativních důsledků území Evropské unie opustit, když žalobce nikdy neměl v úmyslu zákony porušovat, avšak byl v domněnku o legálnosti svého pobytu, v čemž byl utvrzen tím, že byl bez problému vpuštěn na území České republiky. Podle žalobce tak není na místě uložení správního vyhoštění. Žalobce rovněž namítal nepřiměřenost a neadekvátnost napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření; jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění byla dle žalobce vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality. Žalobce by dle svého tvrzení dobrovolně opustil území České republiky, kdyby mu to bylo umožněno; správní orgán měl i jiné možnosti řešení a měl přistoupit k variantě, která by umožňovala smírné řešení celé záležitosti, a umožnit žalobci dobrovolné opuštění území České republiky, případně jinou formu ukončení; v tomto ohledu je nutno vnímat zásadní stigma, které ulpívá na cizinci postiženém správním vyhoštěním, a problémy, jež mu způsobí do budoucího života. Podle žalobce jeho nelegální pobyt byl v řádu několika málo dnů; i kdyby se dopustil opakovaného porušení povinnosti, tak toto bylo zanedbatelné. Žalobce rovněž namítal, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Podle žalobce dále nebyla dostatečně posouzena otázka možnosti vycestování žalobce, přičemž bylo nedostatečně a

nepřezkoumatelně posouzeno to, zda by žalobci v případě vrácení do státu, jehož je státním občanem, hrozilo nebezpečí vážné újmy. Žalobce má dle svého tvrzení zcela reálnou obavu z návratu do vlasti, kde probíhá ozbrojený konflikt, kteréžto skutečnosti se však správní orgán nesnažil v průběhu řízení nijak zjišťovat. Žalobce závěrem namítl, že správní vyhoštění bylo uloženo v délce, která není nijak přezkoumatelně zdůvodněna; ačkoliv správní orgán konstatoval, že vyhoštění je uloženo při samé spodní hranici, nelze brát takové konstatování za dostatečné, neboť stále se jedná o velice dlouhou dobu zejména s ohledem na okolnosti celého případu, kdy individualizace rozhodnutí je zcela nulová. Tato doba je dle žalobce zcela nepřiměřená délce jeho nelegálního pobytu.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě v plném rozsahu odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí, přičemž navrhl zamítnout žalobu.
4. Dne 12. 3. 2018 se před Městským soudem v Praze konalo jednání, jehož se účastníci řízení nezúčastnili.
5. Ve správním spise se pak především nacházejí následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam o zajištění cizince Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 13. 4. 2017 č.j. KRPA-137811-1/ČJ-2017-000022, úřední záznam Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 13. 4. 2017 č.j. KRPA-137811-3/ČJ-2017-000022, rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 25. 1. 2017 č.j. MV-70580-4/SO-2014, oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 13. 4. 2017 č.j. KRPA-137811-12/ČJ-2017-000022 o zahájení správního řízení, protokol Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort o výsledku účastníka správního řízení ze dne 13. 4. 2017 č.j. KRPA-137811-13/ČJ-2017-000022, úřední záznam Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 7. 5. 2017 č.j. KRPA-137811-17/ČJ-2017-000022, závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 7. 5. 2017 č.j. KRPA-137811/ČJ-2017-000022 k možnosti vycestování cizince, výzva Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 7. 5. 2017 č.j. KRPA-137811-20/ČJ-2017-000022 k seznámení s podklady rozhodnutí a vyjádření k nim, vyjádření žalobce ze dne 23. 5. 2017, sdělení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 30. 5. 2017 č.j. MV-67720-3/OAM-2017 k pobytovému statusu žalobce a jeho manželky, výzva Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 8. 6. 2017 č.j. KRPA-137811-27/ČJ-2017-000022 k seznámení s podklady rozhodnutí a vyjádření k nim, rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 5. 7. 2017 č.j. KRPA-137811-29/ČJ-2017-000022, odvolání žalobce ze dne 17. 7. 2017 a doplnění odvolání žalobce ze dne 1. 8. 2017, závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 25. 9. 2017 č.j. MV-102448-2/OAM-2017 k možnosti vycestování cizince, Zpráva o stavu lidských práv na Ukrajině v období 16. 2. až 15. 5. 2017 Úřadu vysokého

komisaře OSN pro lidská práva ze dne 13. 6. 2017, informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky o situaci na Ukrajině ze dne 24. 7. 2017, informace o Ukrajině organizace Freedom House z ledna 2017 s názvem „Svoboda ve světě 2017 – Ukrajina“, informace Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017 o Ukrajině – výroční zpráva Human Rights Watch 2017, informace Ministerstva vnitra o situaci na Ukrajině ze dne 3. 8. 2017 č.j. 107318/2017-LPTP a žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2018 č.j. CPR-23250-5/ČJ-2017-930310-V234.

6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců vydalo rozhodnutí ze dne 25. 1. 2017 č.j. MV-70580-4/SO-2014, kterým zamítl odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 7. 1. 2014 č.j. OAM-63543-13/DP-2012, jímž bylo zastaveno řízení ve věci žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 25. 1. 2017 č.j. MV-70580-4/SO-2014 bylo doručeno právnímu zástupci žalobce dne 25. 1. 2017. Dne 13. 4. 2017 byl žalobce zajištěn, neboť pobýval na území České republiky bez platného povolení k pobytu. Správní orgán prvního stupně dne 13. 4. 2017 zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců. Téhož dne byl žalobce správním orgánem prvního stupně vyslechnut, přičemž odmítl vypovídat k dotazům, jaký je rodinný stav žalobce a zda má děti a kdy přicestoval do České republiky a z jakého důvodu. Správní orgán prvního stupně poté opětovně poučil žalobce, že je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet; pokud odmítne odpovídat na otázky týkající se jeho rodinného a soukromého života na území České republiky, bude správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života vycházet z jemu známých skutečností obsažených v obsahu spisového materiálu; zároveň bude mít správní orgán za to, že v případě žalobce neexistují překážky bránící žalobci ve vycestování. Žalobce po tomto poučení nadále odmítal vypovídat ke všem dotazům správního orgánu prvního stupně. Závěrem pouze odpověděl na otázky, kam je mu možno doručovat písemnosti a zda žádá doplnění výpovědi nebo chce uvést nějaké další skutečnosti k předmětné věci (žádné další skutečnosti uvést nepožadoval). Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky vydalo dne 7. 5. 2017 závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince č.j. KRPA-137811/ČJ-2017-000022, kde uvedlo, že vycestování žalobce na Ukrajinu je možné. Žalobce byl dne 7. 5. 2017 vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim dle § 36 odst. 3 správního řádu, a to ve lhůtě 5 dnů ode dne doručení této výzvy. Dne 24. 5. 2017 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno podání žalobce, v němž bylo mimo jiné uvedeno, že žalobce je bezúhonnou osobou, otcem dvou dětí, kdy jeho manželka je v tuto chvíli krátce před porodem; žalobce se dopustil sporného jednání (ve smyslu pobytové otázky) poprvé a jedná se tak o jednoznačně excesivní jednání; zdůraznil, že doba jeho nelegálního pobytu prakticky

opisuje dobu, kdy byl na Ukrajině (potud je nutno uznat, že žalobce nesdělil právnímu zástupci kontaktní údaje a nemohl tak být včas vyrozuměn o ukončení pobytového řízení). Žalobce nevěděl o tom, že po několikanásobném překročení zákonné lhůty pro rozhodování ve věci odvolání zrovna v moment jeho nepřiliš dlouhého pobytu v domovské zemi rozhodne; žalobce se v dobré víře vrátil do České republiky, nikde na ukončení pobytu nebyl nikým upozorněn; ano, jeho pobyt zde byl neoprávněný, ale žalobce nejednal úmyslně, jednal naopak vždy v souladu se zákonem a sám se dobrovolně přihlásil k cizinecké policii a sám sebe udal; kromě toho je nutno konstatovat, že na jeho pobytu na území České republiky a na výdělků z České republiky je do budoucna závislá jeho rodina, byť jeho manželka s dětmi v tuto chvíli odjíždí na Ukrajinu, kde bude na mateřské; žalobce má za to, že jeho protiprávní jednání ve svém celém kontextu není takové intenzity a společenské nebezpečnosti, aby nemohl být uplatněn zájem státu na jeho vycestování, nicméně bez zákazu pobytu *pro futuro*; žalobce má za to, že s ohledem na jeho poměry a situaci je vhodnější věc překvalifikovat ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců a následně rozhodnout o povinnosti vycestovat. Správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí ze dne 5. 7. 2017 č.j. KRPA-137811-29/ČJ-2017-000022, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců; počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky; současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, v jehož doplnění vznesl podobnou argumentaci jako v žalobě (viz výše). V rámci odvolacího řízení ministr vnitra závazným stanoviskem ze dne 25. 9. 2017 č.j. MV-102448-2/OAM-2017 potvrdil závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 7. 5. 2017 č.j. KRPA-137811/ČJ-2017-000022, a rozhodl, že vycestování žalobce je možné. Žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 9. 1. 2018 č.j. CPR-23250-5/ČJ-2017-390310-V234, jímž odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 5. 7. 2017 č.j. KRPA-137811-29/ČJ-2017-000022 zamítl a toto rozhodnutí potvrdil.

8. Soud posoudil předmětnou věc následovně.
9. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.
10. Podle § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 6 a 7 se nevydává, jestliže cizinec žádající o mezinárodní ochranu podle zvláštního právního předpisu na území přichází přímo ze státu, kde mu hrozí pronásledování nebo vážná újma, a na území vstoupí nebo pobývá bez povolení a sám se bez prodlení přihlásí policii nebo ministerstvu a prokáže závažný důvod pro svůj neoprávněný vstup nebo pobyt.

11. Pokud jde o žalobcovy námitky o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a o tvrzeném nevypořádání odvolacích námitek žalobce, soud k těmto velmi obecným námitkám uvádí, že žalovaný i správní orgán prvního stupně v dostatečném rozsahu zjistili skutkový stav, přičemž podrobně uvedli své právní úvahy učiněné na základě tohoto zjištěného skutkového stavu; žalovaný pak řádně vypořádal veškeré odvolací námitky vznesené žalobcem. Vzhledem k tomu, že žalobce nekonkretizoval, která konkrétní skutková zjištění měla být ze strany správních orgánů opomenuta a které z žalobcových odvolacích námitek žalovaný opomenul vypořádat, soud se těmito námitkami nemohl blíže zabývat, přičemž takto stručně vymezené žalobní body neshledal důvodnými.
12. Pokud žalobce namítal, že přes ukončení svého pobytového oprávnění byl vpuštěn na území Evropské unie, soud podotýká, že taková skutečnost nemá vliv na to, zda jsou naplněny zákonem stanovené (zde konkrétně v § 119 odst. 1 písm. c/ bodu 2. zákona o pobytu cizinců) podmínky pro uložení správního vyhoštění. Jestliže byl žalobce vpuštěn na území Evropské unie, taková skutečnost dle závěru soudu v žádném případě nemůže zhojit nelegálnost jeho následného pobytu na území České republiky. Co se týče žalobcem tvrzené skutečnosti, že v době (neoprávněného) vstupu na území České republiky nevěděl o tom, že není oprávněn pobývat na jejím území, soud dodává, že žalobce tuto skutečnost vědět měl a mohl, neboť rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 25. 1. 2017 č.j. MV-70580-4/SO-2014, z něhož tato skutečnost vyplývala, bylo řádně doručeno právnímu zástupci žalobce dne 25. 1. 2017. V této souvislosti lze odkázat na s. 6 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného: *„Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců vydala rozhodnutí č.j. MV-70580-4/SO-2014 ze dne 25. 1. 2017, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a zároveň bylo potvrzeno rozhodnutí, kterým nebyl účastníkovi řízení jeho pobyt prodloužen. Rozhodnutí č.j. MV-70580-4/SO-2014 ze dne 25. 1. 2017 nabylo právní moci dne 25. 1. 2017. Od 26. 1. 2017 tak účastník řízení již nedisponoval žádným pobytovým statutem. Je pravdou, že účastník řízení vycestoval dne 17. 12. 2017 na Ukrajinu a o svém vycestování neinformoval správní orgány. Byl však zastoupen svým advokátem, který jej v této věci zastupoval. Bylo tedy na účastníkovi řízení a jeho právním zástupci, kterého si účastník řízení sám z vlastní vůle zvolil, aby informace o stavu řízení byly předány účastníkovi řízení. Není vinou správních orgánů, že komunikace mezi advokátem a účastníkem řízení neprobíhala. Účastník řízení se měl aktivně zajímat o stav věci jeho podané žádosti a před vstupem na území členských států Evropské unie si měl zjistit, zda může pobývat v členských státech Evropské unie či nikoliv. Co se týče tvrzení, že neměl být vpuštěn na území členských států Evropské unie, tak k tomu odvolací orgán uvádí, že účastník řízení na území členských států vstoupil dne 29. 3. 2017, a to na základě jeho cestovního dokladu č. CD004898, ve kterém měl vylepené překlenovací vízum č. 900099381 s platností do 30. 4. 2017. Na druhou stranu pokud mu nebyl prodloužen pobytový status na základě jeho podané žádosti, viz popsáno výše, tak mu platnost překlenovacího víza č. 900099381 zanikla ze zákona dnem 25. 1. 2017. Jelikož se účastník řízení nedostavil ke správnímu orgánu pro zneplatnění tohoto víza, tak byl vpuštěn na území členských států Evropské unie. Pokud účastník řízení tvrdí, že se ihned po vstupu na území členských států dostavil ke správnímu orgánu, tak to není pravda, neboť účastník řízení se dostavil na odbor azylové a migrační politiky až dne 13. 4. 2017, tedy cca za čtrnáct dní pobytu v České republice.“* Soud se s touto argumentací žalovaného plně ztotožňuje a nemá, co by k ní dodal. Tyto žalobní námitky jsou proto nedůvodné.

13. Co se týče žalobcovy námitky o nepřiměřenosti a neadekvátnosti napadeného rozhodnutí, ani tuto soud neshledal důvodnou. Soud v posuzovaném případě neshledal žádné důvody, pro které by nemělo být přikročeno k uložení správního vyhoštění. Doba, na kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce 6 měsíců, což je při maximální možné zákonem stanovené (v § 119 odst. 1 písm. c/ zákona o pobytu cizinců) době 3 let doba na spodní hranici zákonem stanovené doby (jde o dobu v trvání pouhých dvaceti procent zákonem stanovené maximální doby správního vyhoštění). Tuto stanovenou dobu nelze považovat za nepřiměřenou. Právě naopak, žalovaný a správní orgán prvního stupně při stanovení této doby vycházeli mimo jiné ze skutečnosti, že žalobce se Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky přihlásil dobrovolně či že protiprávního jednání se žalobce na území České republiky dopustil poprvé. Z těchto důvodů nelze akceptovat ani žalobní námitku, že správní orgány zvažovaly pouze skutečnosti hovořící v neprospěch žalobce. Podle závěru soudu je z uvedeného zřejmé, že správní orgány zvažovaly jak skutečnosti hovořící v neprospěch, tak i skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce (ke skutečnostem zvažovaným v neprospěch i ve prospěch žalobce při stanovení délky doby 6 měsíců viz např. s. 11 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného či s. 10 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). Z těchto důvodů soud uzavřel, že napadené rozhodnutí není nepřiměřené a neadekvátní, přičemž délka doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (6 měsíců), byla správními orgány dostatečně a řádně odůvodněna. Proto nemůže obstát ani žalobcem namítaná nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů.
14. Pokud žalobce namítal, že mělo být postupováno mírnějším způsobem než uložení správního vyhoštění, soud uvádí, že v daném případě byly naplněny zákonem stanovené podmínky k uložení správního vyhoštění, přičemž k jinému postupu (např. dle § 119a zákona o pobytu cizinců) v daném případě nebyl prostor. Správní orgány pak navíc vycházely ze závazných stanovisek Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky i ministra vnitra, podle nichž vycestování žalobce je možné.
15. Namítal-li žalobce, že uložení správního vyhoštění byl stigmatizován a byly mu způsobeny problémy do dalšího života, soud podotýká, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (dle této judikatury navíc § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli) – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č.j. 2 Azs 289/2017-31, odst. [45].
16. Co se týče námitek ohledně nedostatečného posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života, soud uzavřel, že v napadeném rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně (obě rozhodnutí tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek, srov. ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, kupříkladu usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004 č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, rozsudek ze dne 28. 12. 2007 č. j. 4 As 48/2007 - 80 či rozsudek ze dne 13. 3. 2014 č. j. 9 Afs 74/2013 - 46) jsou uvedeny dostatečné a přesvědčivé důvody, proč správní orgány dospěly k závěru, že správní vyhoštění neznamená zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán

prvního stupně k tomu mimo jiné na s. 7 – 9 svého rozhodnutí uvedl: „K vyjádření právního zástupce, že účastník řízení je otcem 2 dětí a na území má manželku, která je ve vysokém stupni těhotenství (před porodem), správní orgán uvádí, že sám právní zástupce cizince ve vyjádření ze dne 23. 5. 2017 uvedl, že jeho manželka s dětmi v tuto chvíli odjíždí na Ukrajinu, kde bude na mateřské. ... Manželka účastníka řízení ... mohla pobývat na území ČR do dne 25. 1. 2017. Cizince byl vydán výjezdní příkaz s platností od 13. 4. 2017 do 11. 6. 2017, v této době je manželka účastníka řízení povinna vycestovat z území ČR. Co se týče dětí účastníka řízení, uváděných právním zástupcem, správní orgán OAMP Praha uvádí, že nedisponuje informacemi, že by na území ČR pobývaly děti cizince (v evidencích správního orgánu nejsou vedeny), pokud by však pobývaly na území, pak by tady pobývaly neoprávněně. Na základě všech výše uvedených skutečností správní orgán uvádí, že správní vyhoštění je vždy více nebo méně zásahem do rodinného a soukromého života cizince a jeho rodiny, avšak z pohledu správního orgánu se nejedí jako nepřiměřené. ... Správní orgán na základě všech zjištěných skutečností uvádí, že účastník řízení nemá na území další rodinné vazby, není rodinným příslušníkem občana EU, nežije ve společné domácnosti s občanem EU, nemá zde žádnou vyživovací povinnost, nestará se tady o žádnou osobu. Cizinec nemá v současné době na území ČR rodinné, ekonomické, kulturní, sociální vazby, nemá zde žádné závazky, pohledávky. Správní orgán uvádí, že účastník řízení v průběhu řízení nedoložil správnímu orgánu žádné podklady, kterými by doložil výše uvedené vazby.“ Správní orgán prvního stupně dále podotkl, že žalobce při výsledku před správním orgánem prvního stupně odmítl vypovídat. Žalovaný pak závěry správního orgánu prvního stupně s podrobnou argumentací potvrdil (viz s. 8 – 10 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného). Soud se s tímto hodnocením provedeným ze strany správních orgánů plně ztotožňuje. Podle závěru soudu žalovaný i správní orgán prvního stupně dostaly požadavkům na řádné odůvodnění svých rozhodnutí, přičemž z těchto rozhodnutí je zcela zřejmé, jakými úvahami byli vedeni a proč argumentaci žalobce shledali nedůvodnou. Námitka nedostatečného posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce proto nemůže obstát. Jelikož soud souhlasí s hodnocením provedeným ze strany správních orgánů, uzavřel, že správní vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce.

17. Pokud žalobce namítal reálné nebezpečí vážné újmy, soud ani tuto námitku žalobce neshledal důvodnou. Ohledně nebezpečí vážné újmy zákonodárce v § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců (konkrétně v poznámce pod čarou) odkazuje na příslušná ustanovení (konkrétně § 2 odst. 7 a § 14a odst. 2) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Soud proto poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se reálného nebezpečí vážné újmy na západě Ukrajiny ve smyslu § 14a zákona č. 325/1999 Sb., konkrétně na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017 č.j. 6 Azs 290/2017-23:

„Nejvyšší správní soud se v nedávné minulosti několikrát zabýval bezpečnostní situací na Ukrajině, přičemž dospěl k závěru, že ozbrojený konflikt se nedotýká celého území a nelze tudíž předpokládat, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze ve východní části země, jehož intenzita i v dotčených oblastech výrazně klesá (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 - 28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015 - 24, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 - 23, nebo ze dne 8. 6. 2016, č. j.

2 Azs 118/2016 – 36). *Zakarpatská oblast, ze které stěžovatel pochází, se nachází na samém západě země.*“

18. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, žalobce má na Ukrajině trvalé bydliště ve městě Rachov, tj. v Zakarpatské oblasti nacházející se na samotném západě země. Vzhledem k tomu, že konflikt je izolovaný pouze ve východní části země, je zřejmé, že nebezpečí vážné újmy v případě žalobce nehrozí. Lze rovněž poukázat na skutečnost, že z žalobcem uvedených a ze správního spisu zjištěných skutečností nelze dovodit existenci skutečného nebezpečí vážné újmy, jak ji předpokládá § 14a odst. 1 zákona o azylu. K tomu lze poukázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 26. 3. 2008 č.j. 2 Azs 71/2006-82), podle níž reálným nebezpečím ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu je „*nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho*“. Existence takového reálného nebezpečí ze správního spisu ani z žalobních tvrzení žalobce nevyplývá.
19. Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že v případě žalobce nebylo pro případ návratu na Ukrajinu naplněno nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se pak s obdobnou odvolací námitkou žalobce řádně vypořádal (mimo jiné i odkazem na závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 25. 9. 2017 č.j. MV-102448-2/OAM-2017) na s. 10 – 12 napadeného rozhodnutí, pročez nemůže obstát ani námitka o nedostatečném posouzení, zda by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy. Uvedené žalobní námítky jsou proto nedůvodné.
20. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. března 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně